Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 974 van 14 september 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat Isidore MBOUMENE SONKOUE**
Oscar Van Goidtsnovenlaan 97
1190 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 september 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 24 augustus 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MBOUMENE SONKOUE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 augustus 2026 werd verzoeker aangehouden door de politie omdat hij werd verdacht van slagen en verwondingen ten aanzien van zijn ex-echtgenote en dochter.

1.2. Op dezelfde dag treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septiesL*).

Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
naam: D.
voornaam: S.
geboortedatum: (…).(…).(…)
geboorteplaats: Skopje
en die verklaart volgende nationaliteit te hebben: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Polbruno op 24.08.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd door Duitsland (seiningsnummer: (…)) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene verklaart niet in één van de drie landstalen een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij een ex-vrouw in België heeft en een minderjarige dochter geboren in 2011. Echter het bestaan van een kind op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen. Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen. De kinderen hoeven echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Betrokkene kan immers vanuit het land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging indienen. Betrokkene en zijn kind(eren) kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kind(eren) beperkt blijven. Tevens wordt niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat de kinderen – al dan niet tijdelijk – bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven (RVV, arrest nr. 125 119, 30.05.2016)’. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat betrokkene vandaag op dd. 24.08.2026 feiten van openbare orde gepleegd heeft tegenover zijn ex-vrouw en dochter nl. feiten van slagen en verwondingen. Het kan dus niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Polbruno op 24.08.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene naar de grens te doen terugleiden, nadat de grens werd bepaald, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2 om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene beschikt over documenten en heeft de keuze om de grens te kiezen overeenkomstig artikel 28 §1 van de wet van 15/12/1980. De DVZ zal onderzoeken of betrokkene naar de grens van zijn keuze kan worden teruggeleid. Indien niet mogelijk zal onderzocht worden of betrokkene kan teruggeleid worden naar het land waarvoor hij over een document beschikt, nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Er zal ter zake een beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden. De terugleiding naar de grens zal enkel kunnen worden uitgevoerd wanneer de grens is bepaald.

De grens zal worden bepaald in functie van artikel 28 §1 van de wet van 15/12/1980 nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM onderzocht werd. Er zal ter zake een beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden.
De terugleiding naar de grens zal enkel kunnen worden uitgevoerd wanneer de grens is bepaald.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[…]"

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. Het beroep is gericht tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

2.2. Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch is geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt verweerder op dat de vordering laattijdig is omdat de bestreden beslissing een tweede verwijderingsmaatregel zou betreffen, en de beroepstermijn in dat geval slechts 5 dagen bedraagt. Aan verzoeker werd immers op 10 november 2022 een beslissing tot terugdrijving betekend.

3.2. In de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing, die op 25 augustus 2026 aan verzoeker werd betekend, is volgende passage opgenomen waarbij de beroepstermijn van 10 dagen wordt onderlijnd:

"*Ik heb de betrokkene geïnformeerd over:*
- de beroepsmogelijkheden:
Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens:
1.Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en/of de beslissing tot terugleiding naar de grens kan een verzoek tot nietigverklaring worden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (art. 1.9, lid 1, 1°, van de RVV-wet).
Onverminderd de andere bepalingen van Titel 2 van de RVV-wet en de afwijkende bepalingen van Titel 5, die van toepassing zijn op verzoeken die onderworpen zijn aan de urgente procedure, krachtens artikel 2.28 van de RVV-wet, moet het verzoek tot nietigverklaring worden ingediend door middel van een verzoekschrift binnen 10 dagen vanaf de kennisgeving (art. 2.15, §2, 2°,c), van de RVV-wet).
Wanneer aan de betrokkene reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten of een beslissing tot terugdrijving werd betekend, moet het verzoek tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens worden ingediend binnen 5 dagen vanaf de kennisgeving ervan (art. 2.15, § 3, 1°, a), van de RVV-wet)."

3.3. Tevens stelt de Raad vast dat uit de lezing van de bestreden beslissing niet kan worden opgemaakt dat de bijlage 13septiesL "*een tweede verwijderingsmaatregel*" betreft; nergens wordt de reeds eerder betekende beslissing tot terugdrijving vermeld. Bijgevolg kon de advocaat van verzoeker zonder grondige analyse van het administratief dossier dit moeilijk achterhalen.

3.4. De bestreden beslissing werd op 25 augustus 2026 aan verzoeker ter kennis gebracht. Rekening houdend met een beroepstermijn van tien dagen, was vrijdag 4 september 2026 de laatste nuttige dag om beroep aan te tekenen. Het op woensdag 2 september 2026 ingediende beroep is tijdig.

De door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel werpt verzoeker een schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Hij betoogt als volgt:

"Qu'il convient de rappeler ici le prescrit de l'article 8 de la CEDH :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. I1 ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Que l'Etat belge est, à cet effet, tenu à une obligation positive dans la mesure où il doit créer les conditions permettant à chaque personne de maintenir et de développer sa vie privée et familiale ;

Que le droit au respect de la vie familiale – garanti aussi bien par l'article 8 de la CEDH que par l'article 22 de la Constitution – ne présuppose pas nécessairement le mariage. Ce qui est protégé n'est pas la vie familiale de droit, mais la vie familiale de fait (R. ERGEC, Introduction au droit public. Les droits et libertés. t. II, éd. II, Kluwer, 2003, pp. 144 et suivants) ;

Que l'article 8 de la CEDH n'impose pas seulement dans le chef de l'Etat des obligations négatives – à savoir ne pas porter atteinte à la vie privée – mais également des obligations positives, à prendre des mesures afin d'assurer effectivement le respect au droit à une vie privée (C.E.D.H., Airey c. Irlande, 9 octobre 1979, § 32 ; C.E.D.H., Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, 25 janvier 2000 ; C.E.D.H., K ; et T et L. c ; Finlande, 27 avril 2000 ; C.E.D.H., Glaser c. Royaume-Uni, 19 septembre 2000 ; C.E.D.H., Gnahoré c. France, 19 septembre 2000) ;

Que tous les éléments du dossier démontrent à suffisance l'existence d'un lien familial effectif entre le requérant et son ex-épouse avec qui il est encore en couple et sa fille. D'ailleurs, une procédure de regroupement familiale est en cours et la redevance a déjà été payée ;

Que là où l'existence d'un lien familial se trouve établi, l'Etat doit en principe agir de manière à permettre à ce lien de se développer (en ce sens Arrêt Eriksson c/ Suède du 22 juin 1988, Margarita et Roger Anderson C/ Suède du 25 février 1992 et Keegan c/ Irlande du 26 mai 1994) ;

Que si la décision d'ordre de quitter le territoire prise à l'encontre du requérant est exécutée, elle va infailliblement causer une rupture familiale dans la mesure où le requérant ne pourra plus vivre avec la maman de sa fille et sa fille qui ont la nationalité belge et vivent sur le territoire. L'unité de sa cellule familiale se verra donc définitivement brisée ;

Que lorsqu'un étranger possède une famille dans un pays donné, le refus de l'admettre dans ce pays ou la décision de l'expulser ou de l'extrader de ce pays est susceptible de compromettre l'unité de sa famille et, par suite, porter atteinte à son droit au respect de la vie privée (Voir Cour eur. D.H. arrêt Moustaquim c/ Belgique du 18 février 1991, R.T.D.H., p. 385, note P. MARTENS) ;

Que l'Etat ne peut pas créer des conditions qui provoquent la rupture de la vie familiale ;

Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique,§ 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance (CCE. 2 août 2012, n° 93 404, p.3) ;

Qu'il est de jurisprudence constante qu'une exigence de proportionnalité suppose qu'un juste équilibre doit être ménagé entre le respect des droits individuels en jeu et la protection des intérêts particuliers sur lesquels se fonde l'ingérence ;

Que le Conseil d'Etat a statué qu' « une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'article 2 de la disposition et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposée s'ils s'y soumettaient » (CE n° 58.969, du 1er avril 1996, TVR 1997, p.29 et sv. ; CE n° 61.972, du 25 septembre 1996, TVR 1997, p.31 et sv., arrêt dans RDE, 1998, n° 97, p.5) ;

Qu'il faut en outre que l'appréciation des autorités nationales fasse ressortir que ce principe a bien été respecté (C.E.D.H., arrêt BERREBAH, 21 juin 1988, série A, n° 138, p. 24 ; Cfr. Arrêt Barthold, 25 mars 1985, série A, n° 90, p. 24-26, § 55-59) ;

Qu'en l'espèce, il y a ingérence disproportionnée de l'Etat belge dans le droit à la vie familiale du requérant dans la mesure où l'Etat ne tient pas compte des éléments du dossier qui démontrent à suffisance qu'il y a bien existence d'une vie familiale ;

Que la décision de la partie adverse viole l'article 8 de la CEDH et est disproportionnée au regard de la jurisprudence du Conseil d'Etat suscitée.

Qu'en l'espèce, le requérant est en relation stable avec la maman de sa fille de nationalité belge, séjournant en Belgique. Ils se sont présentés à la commune pour faire acter leur cohabitation légale, et ils ont un rendez-vous le 01/09/2026.

Que pourtant, il ne ressort pas du libellé de la décision querellée que la partie adverse ait mis en balance, la gravité de l'atteinte à la vie privée et familiale du requérant et le respect de la législation belge sur les conditions d'entrée et de séjour, laquelle législation recommande le respect des traités internationaux (notamment de l'article 8 de la CEDH).

Qu'il incombe donc à la partie adverse de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. Dans ce cas, il a été rappelé que les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont notamment :

- l'entrave à la vie de famille,

- l'étendue des liens que le requérant avec l'Etat contractant, en l'occurrence, l'Etat belge,

Que par conséquent, eu égard à ce qui précède, la décision attaquée n'est pas proportionnelle à l'objectif poursuivi par l'autorité administrative et méconnait dès lors le respect dû à la vie privée et familiale de la requérante et donc, l'article 8 précité.

Qu'il n'apparait donc pas de la motivation de l'acte attaqué que la partie adverse a eu le souci de ménager un juste équilibre entre la décision prise et la vie privée et familiale du requérant.

Qu'en effet, sa motivation ne permet pas de vérifier si, dans la situation particulière du requérant, un juste équilibre a été assuré entre les intérêts en jeu, si les moyens employés et le but légitime recherché sont proportionnés et, partant, si la décision attaquée est nécessaire dans une société démocratique.

Que de tout ce qui précède, la nécessité de l'ingérence fait défaut.

Que la décision querellée viole le principe de proportionnalité en ce que selon la doctrine ce principe requiert qu'une relation d'adéquation, c'est- à- dire une relation raisonnable, existe entre la décision et les faits qui la justifient compte tenu de l'objectif d'intérêt général que l'autorité administrative doit servir. En d'autres termes, il requiert que l'autorité se limite à ce qui est nécessaire pour satisfaire l'intérêt général dont elle a la charge de sorte que, lorsque plusieurs mesures appropriées sont envisageables, il convient de recourir à la moins contraignante. (PAPADOPOULOU, Principes généraux du droit et droit communautaire, Bruylant, 1996, chap. IV, pp 243).

Que ceci est une violation du principe sous examen et suffit à annuler la décision querellée.

L'ordre de quitter le territoire vile le droit à la vie privée et familiale et doit être annulé."

4.2. Verzoeker betoogt dat de elementen van het dossier aantonen dat er een effectieve familiale band bestaat met zijn ex-echtgenote met wie hij een koppel vormt en zijn dochter. Hij stelt dat er een procedure gezinshereniging werd opgestart. Hij voert aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing een familiale breuk betekent in die zin dat hij niet langer met de moeder van zijn dochter en zijn dochter, die beide de Belgische nationaliteit bezitten, zal kunnen samenleven. Hij stelt dat de familiale eenheid dan definitief zal zijn gebroken. Hij verwijt verweerder geen rekening te hebben gehouden met de elementen eigen aan zijn dossier die het bestaan van een gezinsleven aantonen. Hij licht toe dat hij een duurzame relatie heeft met de moeder van zijn dochter en dat zij een afspraak hebben op 1 september 2026 bij de gemeente voor het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning.

4.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"*1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is een loutere feitenkwestie.

4.4. Voor wat betreft verzoekers betoog dat hij een duurzame relatie heeft met mevrouw J.G. , de moeder van zijn dochter en zijn voormalige echtgenote kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat uit zijn dossier blijkt dat hij "*een ex-vrouw in België*" heeft evenals dat hij tegenover zowel zijn ex-vrouw als zijn minderjarige dochter feiten van slagen en verwondingen heeft gepleegd. Blijkens de bestreden beslissing neemt verweerder aldus het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en mevrouw J.G. niet aan. De Raad stelt vast dat dit, zoals verweerder aangeeft, steun vindt in het administratief dossier. Hierin bevindt zich een vonnis waarin de rechtbank van eerste aanleg te Brussel de echtscheiding uitspreekt tussen verzoeker en mevrouw J.G. op 5 november 2013. In dit vonnis kan worden gelezen dat mevrouw J.G. verklaarde dat verzoeker de echtelijke woonst verschillende keren had verlaten en er alleen naar was teruggekeerd om zijn verblijfsrecht in België te kunnen behouden. Ze verklaart dat hij haar en hun kind definitief had achtergelaten op 22 november 2012. De rechtbank stelde vast dat volgens het nationaal register verzoeker ambtshalve werd geschrapt sinds 16 juli 2013, hetgeen de verklaringen van mevrouw J.G. bevestigde (Document nr. 34 in het digitaal administratief dossier). Tevens bevindt zich in het administratief dossier een "*Administratief rapport: illegaal verblijf*" opgesteld op 24 augustus 2026 waarin kan worden gelezen dat verzoeker door de politie werd aangehouden op verdenking van slagen en verwondingen begaan ten aanzien van zijn ex-echtgenote en dochter (Document nr. 78 in het digitaal administratief dossier).

4.5. Verzoeker slaagt er niet in alsnog een beschermenswaardig gezinsleven met mevrouw J.G aan te tonen door bij het verzoekschrift een e-mail te voegen waarvan hij stelt dat het een bevestiging van een afspraak is op 1 september 2026 bij de gemeente om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen met mevrouw J.G. (stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift - ter terechtzitting legt hij een e-mail voor waaruit blijkt dat de afspraak werd verplaatst naar 16 september 2026), door een bewijs van betaling van retributie voor een procedure gezinshereniging voor te leggen zonder meer (stuk 9 gevoegd bij het verzoekschrift), door een certificaat van gezinssamenstelling voor te leggen waarop hij zelf niet wordt vermeld (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) noch door het neerleggen van een korte handgeschreven brief opgesteld door mevrouw J.G. op 7 september 2026 waarin zij stelt dat zij een koppel vormt met verzoeker en dat hij de vader van haar kinderen is waarbij zij een kopie van haar identiteitskaart voegt (neergelegd ter terechtzitting). Immers kan op basis van voormelde e-mail niet worden besloten dat verzoeker en mevrouw J.G. een effectieve relatie onderhouden, noch door het bewijs van betaling van retributie. Ook de loutere korte schriftelijke bevestiging van mevrouw J.G. volstaat hiertoe niet. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt geenszins aannemelijk gemaakt waardoor ook van een inbreuk op voormelde bepaling geen sprake kan zijn.

4.6. Voor wat betreft het gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

"*Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij een ex-vrouw in België heeft en een minderjarige dochter geboren in 2011. Echter het bestaan van een kind op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen. Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen. De kinderen hoeven echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Betrokkene kan immers vanuit het land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging indienen. Betrokkene en zijn kind(eren) kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kind(eren) beperkt blijven. Tevens wordt niet*

aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat de kinderen – al dan niet tijdelijk – bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven (RVV, arrest nr. 125 119, 30.05.2016)'. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat betrokkene vandaag op dd. 24.08.2026 feiten van openbare orde gepleegd heeft tegenover zijn ex-vrouw en dochter nl. feiten van slagen en verwondingen.[…]"

Uit voormelde motieven blijkt dat verweerder een gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter heeft aangenomen en is overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker brengt met zijn algemeen betoog dat hij niet (langer) zal kunnen samenleven met zijn dochter en dat de familiale eenheid definitief zal zijn verbroken niets in tegen voormelde motieven dat hij een aanvraag gezinshereniging vanuit het land van herkomst kan indienen waardoor een scheiding slechts tijdelijk is, dat ondertussen contact kan worden gehouden via moderne communicatiemiddelen en dat zijn dochter hem eventueel kan bezoeken in zijn land van herkomst. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan op dit punt eveneens niet worden aangenomen. De Raad neemt akte van de geboorteakte van verzoekers dochter en de kopie van haar Belgische identiteitskaart (stukken 4 en 5 gevoegd bij het verzoekschrift).

De theoretische beschouwingen van verzoeker aangaande artikel 8 van het EVRM kunnen niet tot een andersluidend oordeel leiden.

Het eerste middel is ongegrond.

4.7. In een tweede middel werpt verzoeker een manifeste beoordelingsfout op evenals een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt als volgt:

"*a) S'agissant du comportement comme pouvant compromettre l'ordre public et du ressortissant qui constitue une menace pour l'ordre public ;*

Que la partie adverse motive sa décision de la manière suivante (voir acte attaqué).

Que cette motivation est insuffisante pour justifier d'une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Qu'il appartenait en effet à la partie adverse en vue d'apprécier si le comportement personnel du requérant était constitutif d'une telle menace, de prendre en considération tout élément de fait ou de droit relatif à sa situation et, notamment, la nature et la gravité de cet acte.

Or la motivation de l'acte attaqué, selon laquelle le requérant est interpelé pour des faits de coups et blessures volontaires et il peut être considéré comme pouvant compromettre l'ordre public par son comportement ne permet pas de comprendre si la partie adverse entend opérer, à partir dudit « ordre public » – dont elle s'abstient au demeurant d'expliquer concrètement la nature et l'ampleur, et de ces autres éléments, une quelconque déduction quant à la nature des faits reprochés au requérant.

Qu'en l'espèce, le requérant a été auditionné par la police et aucune suite judiciaire n'a été réservée au dossier relatif aux coups et blessures volontaires. Le fait de classer ces faits sans suite prouve qu'ils n'étaient pas graves comme le prétend la partie adverse.

Que ceci est constitutif d'une erreur manifeste dans l'appréciation des faits et d'une violation de l'obligation pour l'autorité administrative de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause.

Qu'une telle motivation et les conséquences qu'elle entraine sont par conséquent disproportionnées par rapport au cas d'espèce.

b) S'agissant du signalement par les autorités allemandes ;

La partie adverse soutient également que le requérant fait l'objet d'un signalement par les autorités allemandes.

Le requérant conteste faire l'objet d'un signalement parce qu'il est arrivé en Allemagne par l'aéroport de Cologne le 01/03/2026 et est reparti par le même aéroport le 08/03/2026 (voir passeport).

Les autorités allemandes l'auraient arrêté s'il était signalé. La partie adverse parle d'un signalement sans donner la date de ce signalement.

En plus, il s'est présenté à l'administration communale du domicile de son épouse pour faire les démarches relatives à son inscription et on ne lui a jamais parlé d'un quelconque signalement. Certains dossiers ont été transmis à l'Office des étrangers et la partie adverse n'a pas parlé de signalement non plus.

Une annexe 15 a été délivrée au requérant le 23/07/2026. Il ne comprend pas de quel signalement parle la partie adverse.

Que l'acte est donc illégal et devrait être annulé.

La demande d'annulation de l'acte querellé est dès lors fondée."

4.8. De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in rechte en in feite, dit in het licht van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Het blijkt niet en verzoeker zet ook niet uiteen waarom de bestreden beslissing hem niet toelaat zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet, temeer verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing.

4.9. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

4.10. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze onderscheiden rechtsgronden, die ook elk gepaard gaan met feitelijke vaststellingen, kunnen elk op zich het bevel om het grondgebied te verlaten, schragen. Indien verzoeker aldus met succes het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten wil aanvechten, dient hij van elk van deze rechtsgronden de onwettigheid aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat het inhoudelijk betoog van verzoeker enkel de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° (wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden) viseert en dat hij de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° (wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten) ongemoeid laat. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, noch van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Dit motief volstaat op zich voor het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten zodat de Raad niet dient in te gaan op het betoog dat verzoeker ontwikkelt tegen de rechtsgrond dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Een eventuele gegrondheid van zijn betoog aangaande dit motief kan er immers niet toe leiden dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig op de rechtsgrond voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kon steunen.

4.11. De beslissing tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek steunt op verschillende rechtsgronden, met name op de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° (er bestaat een risico op onderduiken) en op de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° (de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid). Ook hier geldt dat verzoeker om het niet toekennen van een vrijwillige vertrektermijn met succes te kunnen aanvechten, de onwettigheid van de verschillende rechtsgronden waarop verweerder zich steunt, moet aantonen. De toepassing van artikel 74/4, §3, 1° (er bestaat een risico op onderduiken) wordt gecombineerd met het submotief bedoeld in artikel 1, §2, 3° (betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden). De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en dat hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert. Aangezien het risico op onderduiken niet wordt betwist door verzoeker, blijft de beslissing tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek overeind zodat de Raad niet dient in te gaan op het betoog dat verzoeker ontwikkelt tegen de rechtsgrond dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Een eventuele gegrondheid van zijn betoog aangaande dit motief kan er immers niet toe leiden dat de beslissing tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek niet rechtsgeldig op de rechtsgrond voorzien in artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet kon steunen. De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet dienstig.

4.12. De beslissing tot terugleiding naar de grens steunt op de toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"*Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.*"

Hieruit volgt dat een vreemdeling naar de grens kan worden teruggeleid in de gevallen vermeld in artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet waarin kan worden afgeweken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. In verzoekers geval werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° (er bestaat een risico op onderduiken) en artikel 74/14, §3, 3° (de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid) zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Elk van deze onderscheiden rechtsgronden kunnen op zich de beslissing tot terugleiding naar de grens schragen. Zoals besproken onder punt 4.11. van onderhavig arrest is verzoeker er niet in geslaagd het vastgesteld risico op onderduiken (artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet) onderuit te halen waardoor dit eveneens als motief voor de terugleiding naar de grens overeind blijft zodat de Raad ook hier niet dient in te gaan op verzoekers betoog aangaande het motief dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde.

4.13. Ten overvloede wijst de Raad erop dat waar verzoeker nog betwist dat hij het voorwerp uitmaakt van een signalisatie door Duitsland zoals kan worden gelezen in de bestreden beslissing, blijkens het administratief dossier verzoeker wel degelijk staat geseind door Duitsland als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Document nr. 72 in het digitaal administratief dossier). De bijlage 15 die verzoeker als stuk 8 bij het verzoekschrift voegt waarmee hij wenst aan te tonen dat hij geen voorwerp uitmaakt van signalisatie door Duitsland doet geen afbreuk aan voormelde objectief vaststaand feit. Hetzelfde geldt voor de kopie van zijn paspoort waarin zijn binnenkomst en vertrek uit Duitsland werd afgestempeld (stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift).

Er blijkt geen schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, noch ligt een manifeste beoordelingsfout voor.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op veertien september tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
E. COCHEZ,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
E. COCHEZ	M. CLAES